

Nádasdy Ádám

UTÁNA!

Micsoda korlátok között, milyen falak tövében, konzervdobozok cikcakkjaiba nyomva talpait, a vállát súroló kanálisokban bűdös vizet maga mögé kavarva, hodályok közepén bizonytalan szimatolással jobbra-balra nézve, gyáván visítva, véresen harapva, futtában almacsutkát hengerítve szalad a boldog, sűrűszőrű patkány!

A SÖTÉTSÉG VÉGTAGJAI

A mamája is otthon volt, de ez csak menet közben derült ki, mikor úgy fél kettő felé fülelni kezdett, s a könyökével hirtelen a számat betömte (meg is haraphattam volna). „Anyám felébredt”, mondta. „Kuss. Ha jön, majd ráddobok egy pokrócot. Kibírod azt a két percet mozdulatlanul.”

Közeledett. Rámdobta. Én feküdtem, mint néhány teltebb vonulat a pokróc végtagformájú ráncai között. És boldog voltam: ilyen leplezetlen akartam lenni mindig, így megállni, némán, a volt tanáraink előtt.

A néni nem jött be, de kint mocorgott, kapirgált, mintha érezné a vést, mely bent lapul. Úgy értem: bent, az ifjak még kellően ki nem bomlott szívében. A tanári kar feszülten figyelt.

TÚL

Talán másutt vagyok, s azért
nem élvezem a hazatért
tulajdonos vidám dalát,
a nyitvatartó éjszakát,
talán már nem is ott vagyok,
ahol a nők, költők, papok
hatása még érvényesül,
ahol számít, hogy héberül
vagy latinul fohászkodunk,
hogyan cenzúrázunk-vámolunk,
vagy épp ezeken nyomjuk át
gerinccességünk zálogát,
a tiltott árut. Nincs fejem,
azért nem fáj? Egy-két helyen
a moly kirágta bőrömet.
Szenvtelen vagyok és öreg.
Talán már meghaltam, s azért
nem tolakszom a válaszáért?

DÉNES TALÁLKOZIK

Addig üvegből volt minden virága,
kristályból nőtt leveleket szagolt,
ahol pedig a gyökér szokott lenni,
ott vágás, jól látható hézag volt.

És semmi párolgás vagy hervadás
és semmi élet, semmi barna folt –
a másoknak a cipőfűzőjéről
jött erre rá, mikor közel hajolt.

Meg a cipő is: annak volt szaga,
és a fűző, mint két mocskos virág,
a földből élt, az élet volt maga.

No de hát ez kell? – riadozott Dénes.
Ez nőni tud, és szaporodni tud,
és rúgni tud, és foltos, és személyes –

A KIJELÖLT TERÜLETEN KÍVÜL

Ahogy közel sodródtam, Orsolyám,
az evezőmet – reccs – derékba törte
a mosolyod s a társaság zajának
középmagas, csendes hullámverése
fölé magasló combod. Úgy csapódtam
a karszék izmos, zöld, bazaltszerű
tömbjének és a rajta átvetett
bal lábának, hogy nem voltam ura
járművemnek, s kapaszkodtam pihegve
a napsütötte, rikító fehér,
biztonságot lehellő női tagba.
Nehéz lesz innen elkötnöm magam,
jó Orsolyám: te szebb vagy nálam is.

DEFENZÍV BUJASÁG

Hullámszik itt a föld, minden ház máshol áll,
kerget a templom, és rám dől a tánclokál,
csábít a természet, ahonnan tej csurog,
nyelvek csábítanak, amiket nem tudok,
riaszt a gyógyvíz, és riaszt a kőolaj,
előnt a majonéz, a nyál, a vér, a vaj.
Dörgölöm testemet válogatatlanul
mindenhova: a test mindenkitől tanul.